

- Народен цвят: весел, буен, жив, макар че и... трагичен... Защото много червена народна кръв се пролива по фронтовете и тила за вятъра!

У Ведбал още нямаше "композиции" от прогресивни мисли, но в че никнеша отделни идеи и фрази.

В бр. 11 - мартенски, - Ведбал не даде нищо. Боледува, но защастие, кратко. И макар в легло, приготви за бр. 12 две стихотворения.

В бр. 13 новото беше "Мартът на смехосълзистите", написан от Сурнаджиев - Валентин /Пловдив/, но основно преработен от Ведбал. Пееше се по мелодията на "Върви, народе възродени":

"В ръка ~~ас~~ чаша пълна здраво,
ний драски, стихове ковем :
за"ах", ~~ах~~ "сх", плач и смях, - и с право
смехосълзи се зовем"...

Този "март" бързо заля средите на смехосълзистите и се пееше и из "Борисовата" градина, и по бозаджийниците. Бие вече образувахме "партия". От този брой преместихме и редакцията на ул. "Кракра" № 11, в дома на другия съредатшор, Никола Граблев. Родителите на Граблев бяха ни разрешили да се подсълониме в една пристройка в двора, изолирана от голията сграда. Такова удобство вече отговаряше на растежа на предприятието... Но точно в бр. 13 /с марта/ Ведбал пак не даде нищо ~~и~~. В ранна пролет той страдал от простуди. Не взе участие и в броевете 14 и 15. Болестта го бореше здраво. Погато го поседавахме, чувахме отдалече кат-лицата му.

- Тука, тука ме дави, - сочеше Христо към гърдите си. - И, ако има нещо вярно в предчувствията, аз мисля, че оттука ще пострадам... - И пак сочеше гърдите си.

Макар и на ~~и~~ легло, той не преставаше да се интесува от вървежа на списанието и гледаше в ръцете ни, дали не носиме новия брой, както децата гледат в ръцете на възрастните за подарък.

Защастие и обща радост, Христо оздравя и, каточели нищо не е било, отново се впусна в писане. Не харесал заглавието на "Смях и сълзи", той много настоя и Само Йенцов на ~~и~~-сетне пак направи ново заглавие. То докара много смях за Христо, защото под фигуранта, която изобразяваше плачещ художникът се беше подписан, сякаш казваше: "Това съм аз"...